

Pólyás gyűlölet

Valami elszabadulni látszik a határon túl. A nacionalizmus szelleme – ami nem is volt túl gondosan lezárva, - kiszabadult a palackból. Azt már megszoktuk, hogy Szerbiában minden hétre jut egy magyarverés, vagy a magyarokra halált követelő falfirka, de az, hogy már Beregszászon is magyarellenes ultranacionalisták masírozzanak és magyarországi iskolásokat támadjanak meg, új és ijesztő. Közben a szerb állam nem hagy kétséget afelől, hogy kinek mekkora játékteret szán: ismét hét temerini kamasz van rács mögött azért, mert szerbekkel verekedett.

Ma még megteheti a magyar politika, hogy óvatoskodó sajnálkozáson kívül többet nem tesz a magyarokért, de hamarosan a délvidéki magyarság többsége megkapja a magyar állampolgárságot, és amikor magyar állampolgárokat érnek sorozatos atrocitások, vajon lehet-e majd eurokomform módon lapulni?

Március 16-ra virradóra Óbecsén brutális gyilkosság történt. Az Újvidéki Magyar Szóban közzétett szűkszavú rendőrségi közleményben „mindössze annyit közöltek a nyilvánossággal: Óbecsén vasárnap egy óra 20 perc körül a Péterrévei út 24-es számú háza előtt megtalálták a kiskorú Bilicki Ervin (született: 1995) élettelen testét. A rendőrség intenzív nyomozást folytat a fiú halála körülményeinek a felderítésére”. A hazai és a helybéli sajtóban futótűzként terjedt a hír, hogy magyarságáért verték agyon embertelen kegyetlenséggel a fiút, a Kossuth Rádió is így táalta az esetet a hétfő reggeli hírekben. Hamar kiderült, hogy szerelemföltés állhat a gyilkosság hátterében és szó sincs etnikai indítatásról, de maga a jelenség ettől még szót érdemel: ma ott tartunk, hogy senki nem lepődött volna meg, ha tényleg agyonvernek valakit ma, a Vajdaságban csak azért, mert magyar. Nincs is ezen, mit csodálkozni azon a hétvégén telefirkáltak a közeli Szenttamást olyan feliratokkal, hogy „Halál a magyarokra!” felirattal.

Ilija Garašanin XIX. századi szerb belügyminiszter az egyik röpiratában - megpróbáljuk összefoglalni - úgy látta megoldhatónak az nemzetiségi kérdést, hogy ha nem kívánatos népek egyharmadát megölik. Akkor a következő egyharmad elmenekül, a maradék egyharmad meg beolvad. Ő az albánokra gondolt, mikor ezt írta, és velük kapcsolatban nagyon nem lett igaza.

Nem úgy a magyarok estében. Az első két harmad abszolválva, most már csak az utolsó egyharmad vergődik.

Két frusztrált nép néz egymással farkasszemet – vázolja a helyzetet Matuska Márton a '44-es magyar irtások legnevesebb kutatója. - „Mind a két nép tele van sérelemmel – magyarázza - A magyaroknak ott van Trianon és a '44-es vérengzés, a dél-szerbiai menekültáradat és folyamatos számbéli, politikai és kulturális térvesztés. A szerb történelem 1804 –az első törökök elleni felkeléstől -1990-ig sikert sikerre halmozott. Tito a második világháború végén mindenkivel leszámolt, akiről egy kicsit is gondolta, hogy veszélyezteti az egyeduralmát. A szerbekkel ehhez még azt is elhitették, hogy ők mindennek az urai.”

A szerb nép elképzeléseit önmagáról a történelem nem igazolta, mára a Vajdaságon kívül mindent elvesztettek, utolérte őket is a maguk Trianonja, odavan Koszovó, mára szinte minden szomszédjuk, ellenségük – viszont a mentalitásuk semmit sem változott. Matuska Márton meggyőződése, hogy nem volnának magyarverések, ha nem volna erre állami buzdítás, és a tetteseket is el lehetne fogni, már ha el akarnák fogni őket.

Rohamosan fogy a magyarság lélekszáma a Délvidéken, pesszimista jóslatok szerint négy év múlva ötvenezerral lesznek kevesebben. Akik megkapják a magyar útlevelet, azonnal nyugatra utaznak, és ott vállalnak munkát, Szerbiában hivatalosan hoszonöt százalék a munkanélküliségi ráta. Iszonyatos a szegénység, a politikai helyzet pattanásig feszült, A becslések szerint legalább annyi menekült, „telepes” érkezett a Vajdaságba a balkáni háború

kitörése óta, ahány magyar él ezen a vidéken. A magyarok szerint sokkal több. Temerin mellett egész falvakat építettek fel a menekültek skandináv pénzeiből. A derék északi népek elégedetten hajtották a fejüket az IKEA párnákra, hogy ők milyen jóságos, humanitárius emberek, miközben fogalmuk sem arról, hogy a menekülteknek nem az üldöztetés, hanem a háborús bűneik miatt kellett elhagyniuk a szülőföldjüket, és arról sem, hogy a betelepítéssel az etnikai viszonyok megváltoztatásának nemzetközi egyezményekben ezerszer kimondott tilalmát súlyosan megszegték. Húsz év alatt húszezer menekültről kellett gondoskodniuk a Temerin környéki lakosoknak, úgy, hogy a délszerb életstílus nem csak a svábokkal keveredett magyaroknak, hanem a „régii” őslakos szerbeknek is idegen és nehezen elviselhető. A szerb sajtóban egyre többször jelennek meg szociológiai elemzések arról, hogy lassan kezelhetetlenné válik ez a radikális, tengő-lengő fiatalokból álló nemzedék, tulajdonképpen soha nem látott maga körül egészségesen működő társadalmat. Ez az a nemzedék, amelynek tagjai futballhuligánkodnak, követségeket gyűjtanak fel, véresre verik a melegeket – vagy ha éppen nincsenek kéznél, akkor a magyarokat, cigányokat. Akik ma magyarokat vernek, annak idején pólyában érkeztek a Vajdaságba, menekültként. Sokan az OBRAZ nevű félkatonai nacionalista szervezet tagjai. Ezek a - nagyszámú – telepes csoportok a végtelenségig rasszisták és antiszemiták, de miután gyerekkoruk óta azt hallják, hogy a magyarok nációk, eszükbe sem jut, hogy tulajdonképpen ők maguk azok.

Szociológiai alapszabály, hogy a kirekesztés a kirekesztetteket radikalizálja. Ez történik most Temerinben. Másfél generáció alatt lezajlott a teljes etnikai átrendeződés, a színmagyar világ –amiben a mai fiatalok fogantak – teljesen szerbbé változott. Más Brüsszelből jó tanácsokat adni, hogy legyünk toleránsak, és megint más ezt a szörnyű kulturális és érzelmi sokkot átélni. Nyugat-Bácskában, ahol régóta a magyarok vannak kevesebben, nincsenek is etnikai konfliktusok, az ottani magyaroknak lassanként édes mindegy, hogy nagyon kevesen vannak vagy alig egynéhányan. De nem így Temerinben! Ha van nacionalista hatás, lesz ellenhatás is, tiszta sor. Csak azért is magyarul beszélnek, van egy csoport, aminek a tagjai magukra tetováltatják az angyalos címet, nagy-magyarországos pólót hordanak, üvöltetik a Kárpátiát. A magyarországi szélsőjobb szervezetek élnek is a lehetőséggel, tüzelik őket, telebeszélik a fejüket, hősként ünneplik a verekedőket - van erre egy találó magyar kifejezés, amiben a csalán szó szerepel és az a lényege, hogy könnyű annak, aki utána hazautazik és mással viteti el a balhét. Beszéltem a magyar bőrfejűeket tömörítő mozgalom egyik vezéralakjával, aki megnyugtatóan, hogy nincsenek temerini kapcsolataik, azt viszont elmesélte, hogy Szlovákiában azért szűntek meg magyar-verések, mert a szlovák és a magyar szélsőségesek megegyeztek, hogy az eszmei közösség fontosabb a másik fajtájának cséplésénél, és békét kötöttek. Hasonló tárgyalásokat a szerb szélsőségesekkel is terveznek. Hát, ilyen is van.

Ami viszont a temerini fiatalságot illeti: ők erre az egészre azt mondják, hogy őket ne „nagymagyarozza” le senki, mert ilyen fogalom szerintük nincs. Magyar és nem magyar van.

Húsz éve, hogy megindult a Temerin felé a menekültáradat, folyamatosan vannak verekedések a magyarok és a szerbek között Temerinben, de ezek ritkán végződtek komoly rendőri intézkedéssel, ha magyarok voltak a sértettek, pláne nem. Ha viszont szerb vér is folyt, megtorlás következett, és az nagyon kemény volt. Azt, hogy egészen pontosan mi történt 2004 nyarán a temerini piactéren, talán már azok sem tudják pontosan, akik részt vettek benne, annyiféle vallomást írtak alá velük a rendőrök. Ráadásul a történet az elmúlt évtizedben népmesei elemekkel színesedett, és egészen vad változatok is születtek a nép ajkán, de egy dolog egészen biztos: öt magyar fiatalember összeverekedett egy szerb drogárussal. A magyar fiúk összesen 61 év letöltendő börtönbüntetést kaptak. Ketten tavaly decemberben szabadultak (amiről lapunk is beszámolt); hárman még mindig börtönben vannak, és ha csoda nem történik, hosszú évekig ott is lesznek.

Az újabb „temerini fiúk” ügy 2012. október 20.-ról 21.-ére virradó vasárnap hajnalban vette kezdetét, a Next nevű, rossz hírű szórakozóhelyen. Ez egy engedély nélkül üzemelő italmérés, ami akkor nyit ki, amikor minden más kocsmá bezárt, ezért itt mindig történik valami. Történetünk szereplői – nemzetiség hovatartozástól függetlenül - erősen ittas állapotban voltak tehát a konfliktus idején. Orosz Attila, Orosz Róbert és Koperec Csongor (és bátyja, Dániel) voltak a temerini „nagy magyar” társaság hangadói, őket már régóta kiszúrta a helyi rendőrség, csak ok kellett a kiiktatásukhoz. Itt jegyezzük meg, hogy az nem érte el a rendőrség ingerküszöbét, hogy Csongort 2009-ben úgy megverték a szerbek, hogy kórházba került, a barátja pedig fél szemére megvakult, mint ahogyan az sem, hogy Koperecék házában hetente beverik az ablakát és cirill betűs fasiszta emblémákat festenek a falra. Tettes soha nincs. Szóval, az Orosz fiúk és Csongor (mindhárman 20 év körüliek) valamint a barátaik Kovács Norbert és Karpinszki Kornél óbecsei, Smith Tomas és Apatocki Flórián adai fiatal emberek betértek a Nextbe, hajnalban. Csongor addigra már nagyon éhes volt, ezért ott hagyta a többieket és elment pleszavicsát enni, vagyis nem volt már ott akkor, amikor a német származású 18 éves Smith Tomas viccből Sieg Heil! köszöntéssel lépett be a helyiségbe. Magyarán: Szerbiában a náci szó elsősorban a magyarság szinonimája, Hitler közel sem olyan démonikus alak, mint a demokratikus múlttal rendelkező országokban. Sieg Heil-el köszönni (részegen, kocsmában) megszokott rossz poén. Viszont provokáció is egyben. Többen fel is kapták a fejüket a szerbek közül. A heves szóváltást pedig egy idő után tettlegesség követte. A verekedés az utcán folytatódott, a szerbek egy teherautóról italosüvegekkel dobálták a menekülő magyarokat. Az egyik Orosz fiú telefonált a rendőrségre, hogy jöjjenek ki és segítsenek rajtuk Ezt nem kellett volna. A társaság bemenedült Oroszékhoz, ahol a szülők megpróbálták elállítani a társaság legidősebb tagjának, a 33 éves Kovács Norbertnek fejéből patakzó vért. A rendőrök megérkeztek, bevitték a magyarokat is, és a szerbeket is, de aznap még mindenkit elengedtek, mert akkor még helyén kezelték a történeteket. A község önkormányzata vasárnap összegyűlt, és a hírredt, nevében magyar, de a magyarelles szerb radikális párt tagjának Miskolci Lajosnak a vezetésével elkészítettek az esetről egy jegyzőkönyvet, amelyben az egyszerű verekedést úgy állították be, hogy etnikai színezetet kapott az ügy. A szerb fiúk többsége azzal tisztázta magát, hogy vannak magyar rokonaik, és nagyon szeretik a magyarokat, ettől a rendőrök meghatódhattak, mert csak egy szerb fiút gyűjtöttek be másnap, hétfőn a hét magyarral együtt. A házkutatások során elvittek minden magyar vonatkozású könyvet és plakátot és hazafias motívumokkal díszített pólót. Oroszéknaál találtak egy rozsdás fegyvert, amelyet háromszáz dinárért (körülbelül ezer forintért) bárki megvehetett volna a temerini katonai ószeresnél. Szerencsére a fegyverszakértő igazolta, hogy működésképtelen, ezért ezt a tételt legalább kivették a vádiratból, később azonban visszatették.

Továbbra is minden az előző ügy forgatókönyve szerint zajlik. Idézet következik Bozóki Antal ügyvéd és emberi jogi aktivista (a Koperec fiú védőjének) múlt héten kelt petíciójából, amihez 879 csatlakozó aláírását csatolta: „Fennáll a veszélye annak, hogy ismét részrehajló módon ítéleznek és aránytalanul szigorú büntetéssel sújtják a fiatalokat – olvasható a beadvány bevezetőjében. – Az ügyben a bírói tanács elnökének Zdenka Stakić bírónőt nevezték ki, aki 2005-ben ítéletet hozott a „temerini fiúk” néven elhíresült ügyben és az öt vádlottra 61 év börtönbüntetést szabott ki. Az ügy egyetlen szerb gyanúsítottját nemrégiben szabadlábra helyezte a bírói tanács, laikus szemmel is látható, hogy egy koncepció per van készülöben, ezért szükséges ennek mielőbbi megakadályozása! Követeljük a tisztességes eljáráshoz és a jogszabályok nemzeti hovatartozástól való független, tárgyilagos és egyforma alkalmazását!” – áll a petícióban.

Az Orosz fiúk édesapja egyébként úgy gondolja, hogy jobban járnak, ha ez a szerb bírónő dönt, mert úgyis meg van mondva felülről az ítélet, jobb ha egy szerbet utálnak érte, mintha

egy magyart kellene. A szülők úgy gondolják, hogy nem sok esélye van annak, hogy a fiúk leomssák magukról az etnikai indíttatás vádját, úgyhogy öt év körüli büntetésre számítanak.

Hazafelé menet betérünk Szabadkára, ahol ismét, ahol már megint magyarverés történt február elején. „Öt magyar fiatal vertek meg Szabadkán - közölte a vajdasági magyar sajtó. A szabadkai Pannon Tv televízió híradása szerint az incidens vasárnap hajnalban történt Szabadka központjában. A "tíznél is népesebb szerb ajkú társaság" azért támadt a magyar fiatalokra, mert magyarul beszéltek. A magyar fiatalok az egyik szórakozóhelyről át akartak menni egy másikba, és ekkor rájuk rontottak, és ütni kezdték őket. Az egyikük arcán mély sebet ejtett egy bokszert.

Sepsey Csaba, a Vajdasági Magyar Demokrata Párt (VMDP) leköszönő alelnöke és párttársa Szabó Lajos megfigyelte, hogy mindig akkor törnek ki az indulatok, mikor a szerbek lelkére valami nagy nyomás nehezedik, a mostani támadás például Koszovó elszakadásának ötödik évfordulójára esett. Sepsey Csaba azt mondja, nem a magunk nyugati fejével, hanem bizánci logikával kell magyarázni ezt a jelenséget: a szerbek az Európai Unió tagjai akarnak lenni, ezért úgy gondolkodnak, hogy most kell csépelni a magyarokat, amíg lehet. Ha majd elkezdődnek a csatlakozási tárgyalások, a hatóságok elkezdenek fellépni ezek ellen a jelenségek ellen, és akkor majd az uniós urak láthatják, hogy ők milyen jó fiúk. Addig viszont minden marad a régiben.

Kokárdatépők

Március 16-án etnikai indíttatású támadás érte a miskolci Selyemréti Általános Iskola tanulóit, akik a Határtalanul program keretében tartózkodtak Kárpátalján. A támadók az ungvári hídon az ukrán Szabadságpárthoz köthető szélsőséges nacionalisták voltak, akik aznap a mindössze néhány óráig napig fennálló Kárpát-Ukrajna nevű bábállam megalakulásának 74. évfordulóját ünnepelték. -A magyarellenes indulatok amiatt forrottak, hogy ennek a Volosin kormány által kreált államnak az elvetélését az okozta, hogy a 1939-ben a magyar csapatok az I. Bécsi döntés nyomán bevonultak Kárpátaljára, és visszacsatolták ez a területet Magyarországhoz. Aznap este Beregszászon is felvonultak a Szabadságpárt aktivistái, magyarellenes jelszavakat üvöltözve a ma is túlnyomórészt magyarul lakta városban. Visszatérve Ungvárra: a 7.-8.-os gyerekek kabátján - az előző napi ünnepi koszorúzások miatt, - többnyire volt még kokárda. A szélsőségesek körülvették őket, szidalmazni kezdték és letépték a kokárdákat, amiket a földre dobtak és sarokkal tapostak. Hála a tanárok és a kísérőszülők lélekjelenlétének, a gyereket sikerült néhány ügyes mozdulattal kisöpörni a támadók keze ügyéből, ijedségnél és sírásnál nagyobb baj nem lett. Az ungvári konzul intézkedett és vizsgálatot folytat az ügyben.

Farkas Adrienne

2013. március 23. Magyar Nemzet Magazin